

afschrijven, het is te vinden in de Smidse jg. X No. 5 p. 159 en het vormt een deel van een artikel van H. D. de Vries Reilingh „Onze paedagogische taak”.

Hier volgt het dan:

„Hoogeschool en volk — beiden in den ruimsten zin — zijn door een diepen kloof gescheiden.

Beiden kwijnen er door. Burckhardt wees reeds op deze noodlottige gespletenheid in de Westersche cultuur, die sinds de Renaissance heerscht tusschen de intellectueelen, die zich grooten deels naar de Antieke cultuur richten en hun normen daaraan ontleenen, terwijl het verdere volk op den grondslag van het Christendom staat, al noemen sommige elementen zich nog zoo on-Christelijk. Menschen van geheel verschillende nationaliteit en wereldbeschouwing als de Deen Grundtvig, de Zwitser Ragaz, de Duitscher Rozenstock en ten onzent de Katholieke Vlaming Victor Leemans*) wezen reeds terecht meer-malen op de gevaren, die hier voor onze geestelijke toekomst schuilen. Een hoogeschool, die de gezonde levenssappen van het volksleven ontbeert, heeft het werkelijke leven verloren en verdort tot een kale specialistenschool. En een volk, dat in zijn academici niet meer zijn geestelijke leiders ziet, stompt af in materialisme en rationalisme met alle kwade kansen van negativisme — voor zoover het tot eigen bewustheid komt.

Wil de universiteit, dat zij iets voor het volk worde, dat ook de kleine man de hoogeschool aanziet als de zijne en ook hij optreedt voor haar geestelijke waarden, dan moet zij met het volk één worden, zich ontworstelen aan de greep van specialisatie en beroepshoogmoed, en met het volk één leven vormen.”

Ik meen, dat ik er niets aan behoef toe te voegen.

We worden wel zeer sterk in ons steeds volgehouden streven gerechtvaardigd!

*) Leemans † Het nieuwe front (Vlaming) p. 96/97 gec. de Smidse X 5 p. 160.